

Höstnatt

En ung man och kvinna satt bredvid varandra i en bil och färdades snabbt längs en mörk landsväg. Mängder av våta höstlöv klubbade sig fast mot rutan och trasslade in sig i vindrutetorkarna som förgäves försökte hålla sikten fri. En nästan perfekt fullmåne skymtade ovan trädkropparna, men den dränktes av det skarpa skenet från bilens helljus som borrade sig in mellan stammar och buskar och fick långa skuggor att rusa längs vägen.

I baksätet satt deras hund och flämtade. Kvinnan kunde känna hennes varma andedräkt i nacken där hon satt tyst och med tom blick stirrade på de vita strecken som försvann in under bilen. De hade inte talat på vad om kändes som över en timme. Hon hade fått uppfattningen att han var arg över något. Han körde väldigt fort och hade inte tittat på henne sedan de satte sig i bilen. Hon undrade om det var någonting hon hade gjort, men hon kunde inte påminna sig om någonting som kunde ha förargat honom. Ibland kunde hon känna att han ville att hon skulle tro att hon hade gjort någonting fel, att han på något sätt njöt av att se henne oviss och med skuldkänslor, men hon visste att det var dumheter. Han älskade henne. Annars hade han inte förlovat sig med henne. Det gav henne tröst i mörkret och kylan, och när hon strök med tummen längs sin ring kände hon ett försiktigt leende smyga sig på.

Mannen kände att han borde säga någonting för att bryta tystnaden. Han visste att det var hans ansvar, att det var han som orsakat den. Ändå kunde han inte förmå sig att yttra ett ord. Efter en sådan lång tystnad ville han inte säga vad som helst, det måste vara någonting betydelsefullt. För varje minut som gick blev det värre, och han insåg att de skulle sitta i tystnad tills dess att resan var över.

Människans förmåga till hemligheter hade alltid förbluffat honom. Att det var så lätt att inte säga någonting. Nej, lätt var det inte, hans skuldkänslor hade plågat honom sedan månader tillbaka, men ändå; att han förmådde hålla allt detta inom sig där han satt bredvid sin fästmö. Om hon bara visste det han visste. Samma läppar som hon så lätt kysste god natt, på samma läppar satt så ytligt sanningen, och ändå kunde den så flyktigt undgå henne.

Visst hade han intalat sig att det var för hennes egen skull han inte hade berättat för henne om den andra kvinnan. Det var för att inte såra henne, för att inte rasera allt det hon byggt upp. Men djupt inne visste han att det bara var egoism som låg bakom. Han var rädd för att bekänna och möta hennes blick, en blick som kanske aldrig skulle förlåta honom. Han var rädd för den skam han skulle känna flöda genom kroppen, den skam som han redan till en viss del upplevt. Det visste han inte om han klarade av. Framförallt var han rädd att förlora henne. Han ville leva sitt liv med kvinnan som satt bredvid honom, men han var inte säker på om han förtjänade det, och det gjorde ont.

Dagen innan hade han sökt upp den andra kvinnan för att avsluta deras affär, men än en gång hade hon snärjt honom, än en gång hade han hängett sig åt sina begär. Efter varje gång svor han att det skulle vara den

sista, att det aldrig skulle hända igen. Första gången de hade träffats hade han åkt direkt till en restaurant för att äta middag med sin flickvän. Han kunde fortfarande känna den andra kvinnans svett på sin kropp när han hälsade henne med en kyss. Han hade bett henne förlova sig med honom då, ogenomtänkt och utan ring, men hon hade sett så lycklig ut. Självt hade han köpt sig fri från sitt förmultnande samvete, han kände dumt nog att han hade betalat sin skuld.

Bara det inte hände igen...

Han mådde illa varje gång hans fästmö sade till honom vilken bra kille han var. Om hon bara visste. Och så var sanningen där på hans tunga, men rädslan och fegheten ryckte den åter bort, och med ett bultande hjärta log han alltid skamset och mottog hennes komplimang.

Nu vände hon sig till baksätet och i backspegeln såg han hur hon klappade hunden på huvudet, fortfarande utan att säga något. Han såg hur den slickade henne hand och tänkte för en sekund att hunden aldrig skulle bedra henne. Men det var en dum tanke. Han koncentrerade sig åter på vägen.

”Tror du att de är vakna när vi kommer fram?” frågade hon plötsligt.

Avbrottet i den kvävande tystnaden kom oväntat för honom och det tog honom några ögonblick att svara.

”Ja” sade han helt enkelt, ”det tror jag.”

De var på väg till en gemensam vän för att spendera långhelgen vid hans hus vid havet. De var ett gäng som brukade träffas då och då för att äta gott, dricka mycket vin och roa sig. Nu var de sena därför att han hade haft en middag med cheferna som han varken kunde eller ville tacka nej till. Vännens hus låg några timmar från stan och klockan visade några minuter efter midnatt.

Kanske skulle det göra dem båda gott att få roa sig och slappna av lite. Kanske skulle hans samvete kunna få lite ro. Han hade funderat över att anförtro sig åt någon av sina vänner där, men eftersom alla var gemensamma vågade han inte ta risken. Om hon skulle få reda på det så måste det vara från honom. De senaste dagarna hade han känt ett växande behov att få lätta sitt hjärta för någon, vem som helst, bara för att få det ur sig. Om det händer en gång till, hade han lovat sig själv, en gång till så ska jag berätta. På så sätt fick han ett initiativ att avsluta affären samtidigt som han undgick att bekänna. Men i just sådana beräknande ordalag tänkte han inte på sin lilla plan, och själv var han ganska nöjd med den.

Tills igår, då det hände igen. Händelse, vad betyder det egentligen? Han gjorde det. Han visste vad som stod på spel och han gjorde det. Han kunde inte ljuga för sig själv längre, det var dags att berätta. Han slickade sig om läpparna och började flytta tungan till höger och vänster i munnen som för att värma upp den. I sitt huvud pusslade han med diverse formuleringar tills dess att han hittade en som han var mer eller mindre nöjd med. Då såg han vägskylden som visade att det var dags att svänga och han visste att det var en halvtimme kvar. Om han ville berätta så var det hög tid att göra det.

Han sneglade mot sin fästmö och såg att hon satt och log. Han förstod inte varför och visste inte om det skulle göra saken lättare eller svårare. Vägen smalnade efter avfarten och träden tycktes böja sig över dem

som vore de i en tunnel. Ändå körde han allt snabbare. Han kände att han satt och bet ihop så hårt att käkarna värkte. Då kände han det, djupt inom sig, någonting som hade gömt sig alltför länge och ville upp till ytan, som utandningen efter ett djupt andetag. Han hade inte kunnat hindra det om han hade velat, och just som han kände orden formas på sina läppar hörde han sin henne skrika rakt ut.

I det bländande strålkastarljuset framför dem stod ett rådjur med glänsande ögon och förstelnad kropp. Han kastade sig på bromsen och försökte styra förbi det. Rådjuret försvann från deras synfält och bilen fick sladd. Den snurrade varv på varv och det enda han såg var träd som for förbi dem i rasande fart och mörka löv som virvlade kring dem. Han försökte förgäves få kontroll över bilen men däcken fick inget grepp på den våta asfalten. De slutade snurra och for baklänges längs vägen och sedan stod de stilla.

Han insåg att han satt och höll andan, så han släppte ratten och andades ut mycket försiktigt, som för att inte störa den stillhet som uppstått. Han vände sig mot sin fästmö och när deras ögon möttes brast hon ut i gråt. Regnet och löven fortsatte att falla över dem där de satt bredvid varandra utan att säga något. Så öppnade han dörren och klev ut ur bilen. Strålkastarna lyste bort åt det håll de kommit från och av rådjuret syntes inget spår. Han torkade regnet ur ögonen och gick bort till passagerarsidan där han hjälpte henne ut. Hennes tårar hade fått mascaran att rinna. Han kysste henne på kinden och kramade om henne. Hur länge de stod där visste han inte, men när de åter satte sig i bilen hade regnet upphört. Han vände den rätt och så rullade de vidare mot huset och värmen och tryggheten.

”Jag älskar dig” sade han, och i det ögonblicket var det som om ingenting någonsin hade hänt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren betraktare med Poeter.se id #11892 innehar upphovsrätten